

PREMIS ALFA

Arctangent d'Alfa sempre havia estat fidel als seus principis i havia fet la feina amb rigor. Així ho va mostrar amb el seu màxim descobriment, el de la intel·ligència humana, que gairebé fa perillar el llegat de tota la comunitat matemàtica. Havia dedicat anys i esforços a observar el comportament homínid i a realitzar la seva tèsi i, com moltes altres funcions i operacions matemàtiques, aspirava al coneixement d'aquells individus com a objectiu primordial.

Descobrir que els éssers humans tenien la capacitat de pensar no era un descobriment singular. La comunitat matemàtica deixava de tenir el control absolut del planeta i en qualsevol moment la generació d'humans podia revoltar-se contra el seu poder. Calia elaborar un pla complex per investigar aquells éssers tant irracionals; però, Arctangent d'Alfa se sentia culpable. És per això que va deixar en el seu testament tota la fortuna que havia adquirit amb els anys i va organitzar uns premis a l'excel·lència destinats a la recerca en éssers humans.

Ja feia nou edicions que se celebraven els Premis Alfa, i per a la desena edició s'havien generat grans expectatives. Logaritme Neperià havia presentat un extens treball de recerca sobre la reproducció d'éssers humans, la qual mostrava grans similituds amb la reproducció per composició de les funcions polinòmiques. D'altra banda, tothom estava assabentat dels progressos que havia fet Cosinus Hiperbòlic en els seus laboratoris, en els quals forçava la comunicació entre individus per intentar codificar el seu llenguatge.

També hi havia els treballs de Suma, sobre la influència dels mòbils, de Pi, sobre l'ús de recursos limitats, de Khi-Quadrat, sobre el bon gust per vestir-se, i d'Exponencial, que volia iniciar el debat de si els humans són persones i requereixen una Declaració dels Drets Humans, anàloga a la Declaració dels Drets de les Matemàtiques, aprovada pel Comitè d'Operacions i Funcions anys enrere.

El més sorprenent, però, era veure treballar El·lipse. Tenia dos focus d'interès i sempre es tancava en banda. No volia integrar-se amb la resta d'investigadors perquè creia que la col·laboració d'altres companys faria derivar el seu pensament de tal manera que es veuria influenciat a treure conclusions equivocades. Era com si Corol·lari s'hagués enfadat amb Teorema, i la seva coneguda El·lipse en pagués les conseqüències amb l'aïllament total. Havia arribat al límit de no parlar amb ningú durant cinc setmanes, i tothom estava expectant per veure quina seria la seva proposta.

La junta directora dels Premis Alfa s'havia reunit feia dies i aquell dia s'emetia el veredict final. El públic estava col·locat en una disposició perfecta, seguint una dimensió fractal gairebé indistingible, preparat per sentir el guanyador, el qual, com a recompensa, seria alliberat de resoldre vint derivades parcials cada dia mentre adorava a Fi, i rebria els diners necessaris per seguir amb les seves investigacions. Però aleshores va passar una cosa terrible i màgica que no havia succeït mai. El jurat no havia entès el treball d'un dels participants i l'havien considerat el guanyador amb una condició: que l'expliqués davant dels assistents. Si algú el comprenia, podria tenir el Premi Alfa de l'any; sinó, seria castigat a caure sobre una de les asymptotes obliqües d'una funció racional, i qui sap què podria passar.

Cosinus de X precedia l'acte i després de llargs parlaments es disposava a anunciar el guanyador de l'edició. "Quaranta-Dos" - va dir amb un fil de veu. I tot l'auditori es va girar cap a ell. Últimament havia mostrat un comportament estrany. Com si busqués alguna cosa més de les persones sense obtenir res a canvi. Sovint deixava anar frases sense sentit, però aquesta vegada s'havia superat i així ho havia notat el tribunal dels Premis. Havia anomenat la seva obra: "La resposta a la Pregunta Definitiva sobre la Vida, l'Univers i Tot Plegat" i havia demostrat el teorema més important de tots els temps: "Els humans tenen emocions i poden viure l'amor, però no tots els éssers pertanyents al set de les matemàtiques ho poden fer."

No hi havia dubte que darrere d'aquells mots tan estranys s'amagaven grans misteris, o bé terribles veritats. "Què eren les emocions i l'amor?", es preguntaven tots els assistents; i, encara més important, "com s'atrevia a afirmar que només existien en humans i en alguns éssers pertanyents al món matemàtic?"

Tot d'ones sinusoidals van envair l'espai adquirint un so punyent als receptors auditius de tota la gent i Quaranta-Dos es va alçar cap al micròfon. Es va produir un silenci inesperat i va començar a parlar.

"Durant anys m'he dedicat a entendre comunitats d'éssers humans. Mentre molts de vostès buscaven explicacions biològiques a aquests éssers, o bé elaborar projectes objectius bastants en la observació, jo he fet un pas més enllà i he mirat de comprendre què vol dir ser humà. He buscat els punts comuns entre nosaltres i ells i m'he intentat posar en la seva pell. És el que ells anomenen empatia i que nosaltres en diem compondre funcions. No només és equiparable al seu acte de reproducció, sinó que també és l'explicació dels sentiments i l'empatia. Molts no m'entendran si els dic que els humans són dependents. Com una funció injectiva que necessita una imatge diferent per a cada element del seu domini. Quan neixen formen part de les famílies i hi tenen un lligam emocional. És com quan un polinomi de tercer grau neix en la dinastia dels polinomis. Com a molt podrà relacionar-se amb constants d'integració o ser derivat a una família de grau inferior, però mai esdevindrà una funció exponencial. Un altre exemple és Circumferència. Pregunti'n-li què faria sense el seu estimat Pi. No veuen que el desgavell seria absolutament irracional? De la mateixa manera, els humans mai no deixaran de ser germans de qui són, ni fills dels seus pares.

Tanmateix, si en aquesta perfecta matriu de funcions, operacions i nombres algú s'adonés que necessita una altra persona per viure i que no té explicació aparent; que aquella funció racional té unes asímptotes verticals perfectes i belles que llueixen més enllà del que hom es pugui imaginar, o que la funció sinusoidal té unes freqüències i longituds d'ona que t'augmenten la respiració; això és amor, benvolguts assistents. Els

humans enamorats estan disposats a fer qualsevol cosa per l'altra persona, encara que sigui absolutament irracional o incomprendible. No hi ha però que valgui, ni pregunta que pugui ser resposta des del pla real en què vivim. Em sap greu, però només em podrà entendre aquell que es desfai dels axiomes que governen la seva vida i abandoni les preconcepcions. Han d'obrir la seva mentalitat i creure que la vida va molt més enllà. Que l'amor és la resposta i que els éssers humans, quan van descobrir les emocions, ens van passar per davant sense que ens n'adonéssim.

Estem condemnats a ser la generació dels arreplegats. Hem volgut anar de perfectes, d'exactes i d'objectius. Crèiem ser els propietaris d'aquest món i conèixer les tres dimensions, però ens vam oblidar la dimensió d'honor; la dimensió emocional. Sé que avui molts m'odiaran per treure a la llum aquesta gran veritat, però després d'aquesta demostració per inducció crec que han quedat tots induïts a voler canviar de pla. Si no hi ha ningú en aquesta sala que m'hagi comprès, creuré que estic boig i me n'aniré a viure amagat entre humans. No puc suportar haver-los tret de la ignorància i ser tractat amb indiferència. He après a estar frustrat i a enfadar-me, cosa que cap de vostès és capaç de fer. La veritat és, doncs, que em vaig enamorar d'un dels presents i va ser aleshores quan vaig adonar-me que estava viu. He plorat i he patit. Sol, també he rigut i he embogit. I suposo que el meu lloc no pertany aquí, perquè després d'anys tractant amb éssers humans m'he humanitzat. No vull provocar un desequilibri de l'Univers ni l'ordre i és per això que des d'aquí i si ningú manifesta un desig contrari, m'acomio de tots vostès."

De sobte un batibull de comentaris van sorgir a la sala. "S'ha begut l'enteniment!", deien alguns. "Això és impossible", es negaven a creure d'altres. La majoria es limitaven a pensar i reflexionar sobre el que acabava de passar, com si esperessin la veu profètica que els digués que tot aniria bé. Però res va anar com tothom s'esperava i, tot d'una, El·lipse es va alçar del seu lloc i es va acostar a Quaranta-Dos. En aquell moment va dir:

"Suposo que hauran notat que darrerament m'he mostrat aïllada de la societat. Jo també em pensava que estava malalta, que el que em passava no era normal, ni tangent,

era més aviat complex. Per algun motiu que no sóc capaç d'entendre, ni amb l'ajuda del meu arc capaç, fa temps que sento una atracció per Quaranta-Dos. Molt em temo que les meves sospites es confirmen. Que aquest és un punt d'inflexió com mai no n'hem vist cap abans, perquè resulta que allò que durant anys hem observat dels humans i ens hi hem referit amb menyspreu, ara comença a conquerir el nostre món. Si es deixen derivar veuran que els punts d'inflexió esdevenen tangències i punts en comú amb els humans. Si pretenen ser periòdics arribarà un moment que la monotonia els governarà i preferiran descobrir emocions diferents. Si volen arribar a l'infinit, veuran que amb l'amor és molt més senzill sobrepassar límits i fronteres.

Si pretenen fugir de l'amor com he fet jo durant tot aquest temps, descobriran que la vida perd el sentit, i que les matemàtiques, vulguem o no, també ens enamorem i enamorem. I és per això que des dels inicis de l'espècie humana hem conviscut com a germans. Perquè uns i altres ens necessitem i ens necessiten, i els prego que hi pensin. Segur que molts han notat alguna vegada una sensació especial i màgica, quelcom que no es pot explicar, però que es viu: una emoció."

I de sobte va callar tothom. Semblava que alguns admetien que tenia raó i que ja feia temps que ho havien descobert, però ningú no s'havia atrevit a posar-ho sobre paper. Ara ja estava fet i era una ocasió perfecta per declarar els amors secrets i reprimits de molts anys d'incomprensió. Quaranta-Dos va rebre el Premi Alfa i va ser reconegut internacionalment per la seva feina.

Dotze anys més tard es va legalitzar el matrimoni entre totes les formes matemàtiques existents, concebut com un pacte de responsabilitat i amor en totes les dimensions, des del pla complex fins a l'infinit.

El món matemàtic va esdevenir subordinat a l'espècie humana, com a acte d'acceptació de l'error més gran que mai s'havia comès, però sempre han estat dues espècies que s'han entès a la perfecció. Mai no se sabrà qui va dominar a qui, si les

matemàtiques governen els homes, o si els homes controlen les matemàtiques. Però si una cosa és certa és que anem allà on anem, i mirem allà on mirem, les matemàtiques sempre seran presents a les nostres vides.